

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

II. Victoria Tentationum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

videbimus in sequente capite, quemadmodum in supra dictis cum illi in juvandis proximis nunquam defuisse perspeximus.

C A P U T II.

Victoria Tentationum.

Qui piè
volunt vi-
vere, tenta-
tiones pa-
tientur.

Humani
generis
hostem ex-
acerbat
pietas.

Placet Deo
nostri vi-
ctoria.

Quidam
pauci eva-
dunt sine
tentatione.

Non potest falli, nec fallere divinum oraculum, quod in Scripturis sapius denuntiat persecutiones, & tentationes iis, qui accedant ad serviendum Deo, & piè volunt vivere in Societate Jesu. Nimium quantum communem humani generis hostem offendit, & acerbat animus ille generosus, qui posito sub pedibus mundo toto aliud non cogitat quàm gloriam Dei: atque hinc est, quòd omnes in illum artes, omnium virium suarum phalangem educit in aciem cum Acheronte toto. Ex adverso nimium quantum placet Deo videre de cœlo suorum carorum victorias, qui usque ad sanguinem resistunt, ac propterea subinde permittit, nonnunquam excitat contra ipsos pugnas, & tentationes. Illa serenitas vultus semper in malacia positi, quam in servis Dei contemplamur, sæpè iris est, & arcus speciosus, qui emicat & exoritur a tempestatibus & procellis in ipsorum sinu inclusis, & contra ipsos per nequissimos suscitatis spiritus: pax imperturbabilis animi, quæ perseverat inconcussa ad quantumvis gravem insultum, acquiritur ab ipsis per continuas pugnas & victorias à seipsis reportatas. Non negaverim tamen ego non omnes à divino spiritu duci in desertum, minimè fertile illecebrarum hujus mundi, ut tententur à malo Dæmone, imò mihi persuasissimum habeo, Deum secundum sua inscrutabilia judicia purissimis quibusdam animis inter meras sua vis cujusdam, & tranquillæ devotionis delicias referare quendam hujus mundi

mundi paradifum terrestrem, quem nullus halitus venenosi serpentis inficiat, aut candidarum aurum obtufcet cogitationum. Verùm hæc dona Dei & gratiæ, paucis obveniunt, & magis extollunt liberalitatem donantis, quàm virtutem absque labore accipientis. Multis parasangis plures in cœlo sunt sanctorum, ac magis gloriosi illi, qui egregiè hic in terris decertavere. Ex horum numero fuit Pater Julius fortissimè & interius, & exterius oppugnatus per crebros & diuturnos assultus, semper tamen cum victoria ex arena reversus. Bellum ipsi primum statim movit, quam diximus esse animi affectionum potissimam, vindicandi scilicet sui congenita cupiditas, generosa identidem indole & spirituum excelsitate inflammata, quæ cum juvatur à Diabolo duce atque impulsore in ea, ad quæ naturâ ferimur, accedente etiam Patris Julij vivendi ratione rot inter sectas, nationesque & genio dispares, & judicii, moribusque discrepantes, inter negotia mundi oculis exposita absque dubio atroces illum in conflictus dederit, & assiduas sui vincendi difficultates, materiæque æternam præbuerit.

Obtrudebat nimirum ipsi Diabolus sub colore publici boni, luculentè se semel ultum ivisse, optimum fore remedium, & idoneam ferulam increpandi discolos, ut in posterum Dei servos magis observarent, & isti vexationum, & convitiatorum liberi majori cum animo & alacritate rem animarum promoverent: proponebatur illi tanquam debitum fraternæ correctionis, quod existimationis propriæ subdola inventio subornabat. Obtrudebantur mille modi arrogandæ sibi privatæ auctoritatis in offensores suos, quandoquidem publica potestas eorum, qui pro officio tenebantur mederi, ut plurimum inefficax, sæpè languida, subinde omninò cassa excideret. Acuebat aciem frequenter Alastor objiciendo vivæ ejus imaginandi virtuti modos

P. Julius in
tentationi-
bus semper
gloriosus
victor.

Technæ
Diabolicæ
sub præ-
textu zeli.

Vel ab
imagine &
umbra pec-
cati abhor-
ret.

Quid ipsi
maximè
adversum
fuerit in
religione.

Ad omnia
præcede-
bat Scutum
orationis.

Habebat
edomitas
animi affe-
ctiones.

modos illos vindicandi asperiores, verborum & verberum
jacula, assumenta calumniarum & contumeliarum, fustua-
ria, plagæ, cædes, confusâ seditioe obversabantur animo;
ipse autem, ut qui nihil æquè averfabatur, quam offensam
Dei, vel ab ipsa sola peccati levissimi abhorrebat umbra, ne-
dum ut illud vel minima approbaret ex parte. Has ipsas
pugnas, & mentis aversionem experiebatur etiam Dæmo-
nis arte in ipsa quandòque religione, dum illic fieri quæ-
dam videbat, quæ vergerent in ejus despectum, animum à
se abalienatum præ se ferrent. Equidem ea ita cum ejus
voluntate, & judicio confligebant, ut assereret, nihil æquè
sibi adversatum fuisse unquam toto vitæ religiosæ tempore,
quàm nunquam excusare se, nunquam proponere rationes
licuisse sibi; prout nunquam ulla in re se excusavit, neque
aversum à quoquam gessit animum, sive à personis, sive,
quæ gererentur, à rebus; quanquam ipsi prætextu zeli &
sub umbrâ fervoris viderentur dignæ emendatione.

Ad has Dæmonis fraudes sanè hoc difficiliore cog-
nitu, quò erant occultiores sub imagine majoris boni, &
ad superandam animi tristitiam, quæ cor ejus dilacerabat,
utilissimum adhibuit Scutum orationis, cujus ad facem
clarissimè advertit omnem hanc mentis caliginem initium
sumpsisse ab indole sua rigida, solitaria, à genio vivendi
austeriore. Accedebant quorundam hominum consilia
itidem genij ac spiritûs severioris, neque affectionum ani-
mi sic domitarum, & subjectarum rationis imperio, sicut
ipse suas habebat edomitas, & planè examuffim morigeras.
Ut ramen ille se vinceret, non egebat alio adminiculo,
quàm nosse seipsum, & manè ad incudem orationis sua re-
vocasse proposita, & intra diem vigilare, ne vel cogitatio
quantumvis brevior menti obreperet. Ac Dominus qui-
dem Deus non solùm ardentissimo illius fervori adfuit
suo cum auxilio usitato, & quotidiano, verùm & cum sup-
petiis,

petiis, & gratiis extraordinariis bis seipsum diversos per annos spectandum obtulit; Primâ in visione clarissimè ipsi ostendit gloriam paradisi, & per illam visionem ipsius cor incredibili implevit jubilo. In secunda manifestavit ipsi (ipsius verbis utor) suam divinissimam præsentiam; Ex quibus & tunc accepit sanè admirandam, quæ & postea multo tempore perduravit, devotionem & suavitatem singularem; nec ipsi porrò visa est res ardua tolerare à Dæmonibus objectas difficultates, cum gloriam aspiceret, quam per illas servator acquisivisset, & quam ipsi parerent, quàmque in paradiso aspectabilem habuisset. Sed oportebat hæc fieri, sed nondum statim finis. Non hic absolvit sua certamina fortis Christi Athleta, Angelus Sathanæ majores & periculosiores admovit ipsi conflictus, & molestissimos assultus, quorum amovendorum causâ Apostolus ter genua flexit, & rogare compulsus est Dominum, ut se ipsis ereptum vellet.

Visio paradisi omnia mentis nebula dissipavit.

Paradisi delicia omnia ipsi sua via reddebant.

Patitur stimulos quales Apostolus gentiū.

Stimuli carnis penetrantissimi ipsum diù, noctūque divexabant, ueque somnos concedebant imperturbatos; adverte, qui legis, quàm ad vivum innocentissimum Patrem Julium confixerint; vivebat alienissimus ab omni eo, quidquid sensum sapit, imò ejus gravissimæ cohortationibus debetur illa prohibitio nostris facta à Patre Claudio Aquaviva, confirmata postea à Patre Vincentio Caraffa tam quoad praxin, quàm quoad speculationem, ne quis porrò nostrorum doceret in genere delectationis Venereæ quæsitæ dari parvitatem materiæ. Quippe ipse magna ex parte illum sua auctoritate tanquam vir illuminatus eò permovet, & multò magis per suas orationes id impetravit à Deo, quem diù multumque super eo oraverat; aiebátque Dominum sibi revelasse displicere sibi etiam magnopere illas blanditias, quæ teneris infantibus fieri demulcendis solent. Itaque Pater Julius non solum semper virgo perseveravit,

P. Julius est auctor præcepti, ne quis nostrorum doceat dari parvitatem materiæ in delectatione Venereæ.

Teneri infantes non demulcendi.

S

severavit,

Peccatum
mortale
non com-
misit.

Rabies
Diaboli in
mentem
cassans.

Aries & ra-
bies Dia-
boli.

Alastoris
inuitata
machina.

Hæc est po-
testas tene-
brarum.

severavit, pro eo, ac clatè testantur articuli impressi pro-
ejus Apotheosi, nec partem unquam vidit corporis sui, nisi
manus, sed & testante Patre Marco Antonio Palombo, &
Patre Constantio, qui ipsius Confessionem Generalem
exceperè, nec commisit unquam in tota vita sua peccatum
mortale, prout asserit Pater Jacobus Anellus Polius ami-
cissimus Patris Mancinelli scribens ad Patrem Julium Al-
laleonam Neapoli 13. Sept. Anno 1614. quam Epistolam
habeo penes me. Hæc ipsa Patris Julij integritas, & inno-
centia Dæmoni serviebat non solum loco cotis ad acuen-
dam rabiem, & invidiam adversus eum, impatienti tantæ
puritatib; verum etiam ad excogitanda potissima arma,
quibus ipsi ictus infligeret si posset, mortales. Illud inexper-
tum vivere omnis delectationis sensibilis movebat in infe-
riore homine curiositatem vehementem experiundi, &
molestissimam quandam cupiditatem concitabat pro-
bandi, tanquam in ea reposita esset voluptas, satisfactio, &
gustus longè major, quàm quisquam sibi imaginari posset;
atque ita pressè eum strinxit inimicus, ut diu noctuque in
somnia & vigilia ejusmodi imagines menti ejus objiceret.
Et quoniam renisus isti violento adversario imbelles vide-
bantur, & Patris Julij generosa repulsa ludicrum quid, &
facile superato, ausus est veterator impurus induere for-
mam lascivæ mulieris, quæ sistendo se coram ejus lectulo
offerebat ei proclives peccandi occasiones, inde beneficio
noctis & tenebrarum multò acrius & vehementiùs eum
tentaturi usque propiùs se ingerebant nequissimi spiritus,
volitabant per aërem carbonum instar accensorum ob
oculos; nunc in formâ æthiopum absque manibus, nunc
in Salamandræ specie, felis, aliorum animalium plurimo-
rum, insinuantium se in lectum, eumque provocantium;
imò sentiebat ab ipsis penetrari arterias & venas corporis
cum impetu, inducendo in illud tremorem, ac timorem
nec

nec opinatum, & repentinum, rigorem, languoremque omnium artuum, commotionemque omnium spirituum, planè ad eum modum (ajebat ille) quo accedens personas à Diabolo infestas statim in eis cognoscebat Dæmonum præsentiam, quòd, si in illis essent, refundebant ejusmodi operationes & functiones etiam ipso in corpore.

Cognosci-
tur præsen-
tia Dæmo-
num in-
tentatione
carnis.

Cui rei fidem facit Pater Cæsar de Vivo, prout videbimus in fine capituli noni hoc ipso secundo libro, aitque Patrem Petrum Fabrum, unum ex decem Sancti Patris Ignatii Sociis dixisse, cognosci hoc modo dæmonum præsentiam in tentationibus carnis, quas ei Dominus permisit virtutis ergò, tanquam homini integerrimo, qualis & ipse erat. Cùm natus esset annos incirca triginta suscitavit in corpore ejus Diabolus titionem Acherunticum sic vehementem, ut non reperiret ullum refrigerium, nec posset eum ulla ratione vel industria temperare, imò in momenta favillâ incrementum sumente reductus in eas fuit angustias, ut libentissimè complexus fuisset nives, quas simili in casu complexus fuit Sanctus Franciscus Assisias, & subtraxisset ultrò corpori suo alimentum sanguinis, quod Sanctus Benedictus volutatus in spinis subtraxit suo corpori, atque ita conservavit lilium Castimonie candidum, inviolatumque. Ad omnia remedia mente & cogitatione recurrit, denique illud applicavit, quod ipsi in præsentiarum promptum erat & facile. Exiit se vestibibus, & arrepto aspero & sævo flagello suum corpus ita dilaniavit, ut uno continuo facto vulnere rivi undique currerent copiosi sanguinis. Cùm nec hoc extinguendo incendio sufficeret flammâ ex seipsa alimenta suscitante, Diabolo fortiùs blanda bella in animum exacuate, quàm ipse affligeret corpus, memor se legisse in Sancto Aquinate ejusmodi hostem rectiùs vinci oratione, quàm verberibus, resumptis vestibibus ad sanctissimum ad volavæ Sacramentum, atque illic intra

Pugna P.
Julij com-
paratur
cum S. Be-
nedicto &
S. Franci-
sco.

Arripuit
flagella.

remedium
ex S. Tho-
ma, Oratio
& sanctissi-
mum Sa-
cramentum,

breve tempus depulsâ tempestate rediit serena animo tranquillitas, non secus, ac qui olim cum atroce conflictatus tempestate, majori postea cum gustu perfruitur quiete, quam nactus est in portu.

Diabolus
novam ex-
orditur pu-
gnam.

Non tamen
se deseruit
P. Julius,
nec Deus
ipsum.

Beatissima
Virgo Dæ-
monem
fugavit.

Venerit ad
alia Pro-
theus Dæ-
mon.

Perfimilem assultum eâ ipsa ætate movit Patri Julio tenebrarum princeps quadam nocte, cum se ad capeſſendum somnum composuisset; Ingressus lectum in forma scolopendræ, vermis nigri & pilosi capite & caudâ ignei ita ejus mentem cum examine turpissimarum & indignarum imaginum opplevit, ut venis ejus omnibus & sanguine ferventer accensus vim sibi afferi, & nequaquam se vincere posse putaverit. Non propterea tamen ille se deseruit, sed orationis scuto properè arrepto Beatissimam Virginem habuit aspectabilem, quæ intra limen conclavis assidens, placidè eum intuita dæmones ipsum opprimentes momento fugavit, dixitque, consideret, ejus castitatem in salvo esse, semper se ei auxilio futuram. Quæ visio, & per amica ad eum invisio animo ipsius dulcissimam impressit quietem, & insolitum addidit robur, ut ejus sola memoria per aliquot perseverans menses bullientes animi ardores vel extinxerit, vel certè mirum quantum refrigeraverit. Qui pro eo, ac debet, fortiter confligit, certus potius vitam, quam palmam amittere, aut lilium castitatis sibi è manibus extorqueri sinere, semper habet Cœli reginam sibi auxilium properantem, si non aspectabilem, prout Pater Julius eam habuit, certè non minùs potentem, & juvandi promptam & paratam. Desperans itaque Acheron nihil se per hujusmodi formas, in quibus se cognoscendum dabat, quis esset, obtenturum, decrevit eum alienis sub formis oppugnare, quæ quò magis erant illices, & blandæ illecebræ, hoc potentiores ad eum illaqueandum, & minùs faciles cognitu pro Diaboli technis, quales reverà erant.

Itaque

Itaque ante omnia nobilem ac famosam commovit in civitate peccatricem, quæ sub prætextu, quasi se vellet convertere, usa est omnibus artibus, quibus lascivissima quæque uteretur Thais, ad pervertendum Dei servum, ut inter cæteras hac prærogativâ gloriæ emereret, subvertisse se hominem ab omnibus æstimatum pro sancto; suggerente illi identidem pessimo Erebi ciniflone, illam hujus unius victoria & triumpho celebriorem per ora virum volaturam, quam complurium aliorum grandium, & summatum, quosjam ante concatenatos in triumphum duceret. Verum omni hoc astuti serpentis conatu in irritum quoque excidente paulatim pestiferum suum halitum animis & auribus quarundam devotarum insufflavit, quas Pater Julius regebat in spiritu. Hic sub involucro pietatis, & sub cinere sancti rigoris per eas excitatum illi fuit gravissimum incendium, busto hoc fumosiore clam gliscente, quo rutilantior fax virtutis in vitio præferebatur. Licet is semper non aliud cum eis tractaret, quam de sanctitate, animarum salute, periculis æternitatis, novissimorum terrore. Non se reddebat familiarem, non se monstrabat affabilem, nec unquam oculos in faciem cujusquam conjiciebat, cum esset alioquin indolis rigidæ, & severæ, aspectu potius inamæno, quam amabili, absque omni blanditiarum illicio, quibus Alastor cæteroqui uti solet ad fomitem amoris perverfi. Verum, prout dicebam paulò antè, magis gaudebat inimicus, si quem hominem spiritu præditum potuisset in periculum adducere, quam si centum malos impellat in casum. Et hanc ob causam omnem artem & astum adhibuit affabilitatis & illecebrarum muliebrium ad induendum laqueis servum Dei. Huc afferre in medium omnia non dico, quæ dixit & fecit Dæmon per illas adversus castimoniam Patris Julij, imò vel minimam eorum partem, non est mihi per modestiam Lectoris in-

Prostitutum im-
mittit.

Vertitur ad
devotas
mundi ju-
dicio.

Cibus ejus
electus.

Tentat om-
nia Alas-
tor nec ta-
men vincit

Quod videtur caritas, aliquando carnalitas.

P. Julius devias reduxit in semitam.

fundamentum, supra quod suam Castitatem stabilivit.

tegrum, tametsi perutile foret, & magno adjumento animarum Rectoribus etiam devotissimarum, ut isthæ discerent esse cautæ, & ambulare semper cum oculis ad discernendum probè apertis, quoties malus Dæmon transfiguratus in angelum lucis in eis excitat, & incendit amorem carnalem erga creaturas, dum videtur iis esse merus focus & ignis erga Creatorem.

Hasce artes perbene novit Pater Julius ad accensam orationis facem; & parùm foret dicere, cum cunctas cum gloriosa sui victoria triumphasse, nisi majori ipsi gloriæ cederet, illas ipsas personas à Dæmone deceptas, ipso duce agnovisse errorem suum, & de novo per ejus exhortationes, orationes, rara exempla Angelicæ puritatis fuisse reductas in semitam spiritûs, à quo deflexerant, licet aliquæ earum in pertinacia Diabolica occalluerint. Et meretur sanè hic referri illius sensus, quo seipsum animavit, ejusque fundamentum, supra quod ille in his assultibus seque animùmque stabilivit; quod nimirum erat firmissimum animi decretum, non offendendi Deum gravi peccato, quod ipsum fortem atque inexpugnabilem Acheronti reddidit. Idem enim sibi esse dicebat, velle assentiri alicui peccato mortali, quàm negare fidem, cælum, inferos, justitiam, præsentiam Dei. Si namque hæc talia credenda sunt, non possumus consentire in aliquod grave peccatum, tam vivam itaque fidem ille habebat, ut videretur fieri nequire, ut ille faceret peccatum, id quod plenè consonat cum divino oraculo; memorare novissima, & in æternum non peccabis.

